

LBRIS

We know
books

DE ACEEAȘI AUTOARE

*A fost odată o inimă frântă
Balada unui final nefericit*

*Caraval
Legendar
Finalul*

STEPHANIE GARBER

UN BLESTEM
PENTRU
IUBIREA
ADEVĂRATA

ERIS

We know
books

Hanul
VECHI

Camere libere
un pat

Hanul Vechi

Satul Merrywood

Conacul Merrywood

NORTH

A fost odată ca niciodată

Copacul
sufletei

Pădurea blestemată

Vânătoarea

Palatul Lupului

Pădurea Merrywood

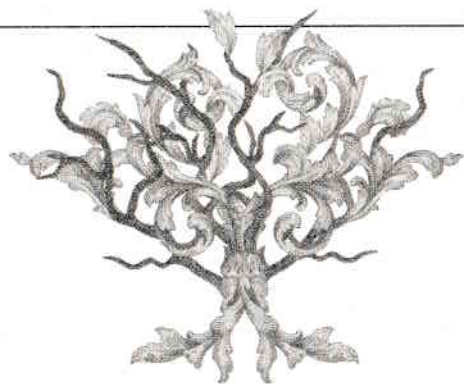
Copacul Phoenix

în Nordul Magnific

LBRIS

We know
books

PARTEA A IV-A

*Și au trăit fericiți
până la adânci bătrâneți*

Evangelina

Evangelina Fox a crezut dintotdeauna că într-o zi va trăi propriul basm. Când era mică, de fiecare dată când se livrau diverse obiecte la magazinul tatălui său, se grăbea numai de cât să deschidă cutiile. Analiza fiecare articol dinăuntru și se întreba „Asta să fie oare?“ Să fie oare obiectul care ar putea să o transporte într-o lume de basm?

Odată, în interiorul unei cutii imense, a găsit doar o clanță. Aceasta era incrustată cu nestemate verzi și avea o strălucire magică în lumină. Evangelina era convinsă că dacă ar fi găsit ușa la care să se potrivească, ar fi deschis un portal către o altă lume și basmul ei ar fi putut începe.

Din nefericire, clanța nu a deschis nimic neobișnuit. Cu toate acestea, Evangelina nu și-a pierdut speranța că într-o zi va fi *altundeva*.

Speranța, imaginația și credința în magie au fost precum respirația pentru Evangelina. Și totuși, deodată îi era greu să respire de când se afla în sfârșit *altundeva*, în brațele unui tânăr chipeș care spunea că e soțul ei.

Sof. Cuvântul o făcea să ametească. *Cum? Cum? Cum?* Era prea copleșită să mai întrebe altceva în afară de acel cuvânt. De fapt, nici nu putea să-l spună cu voce tare.

Dacă nu ar fi ținut-o nimeni, Evangeline s-ar fi prăbușit. Era prea mult de procesat și pierduse prea multe deodată.

Unul dintre ultimele lucruri pe care și le amintea era când stătea cu tatăl ei pe vremea când acesta se afla pe patul de moarte. Dar chiar și acea amintire era năpădită de ceață. Ca și cum moartea lui făcea parte dintr-un portret estompat, doar că nu era estompat – ci părți din el fuseseră smulse cu cruzime. Nu își amintea cu claritate lunile dinaintea morții tatălui ei sau ce se întâmplase după. Nu-și mai amintea ce anume îi provocase febra care îi fusese fatală.

Tot ce știa era că, precum mama sa, tatăl său dispăruse – și era dispărut de ceva vreme.

– Știu că ți-e teamă. Îmi dau seama că te simți singură, dar nu ești, Evangeline.

Străinul care spunea că e soțul ei a strâns-o și mai tare în brațe.

Era înalt, atât de înalt încât o făcea pe Evangeline să se simtă mică atunci când o ținea în brațe suficient de aproape ca aceasta să-și dea seama că și el tremura. Nu-și închipuia că e la fel de speriat ca ea, dar în mod evident nu era atât de încrezător pe cât arăta.

– Mă ai pe mine – și nu este nimic ce nu aș face pentru tine.

– Dar nu-mi amintesc de tine, a spus ea.

Era puțin reticentă să se retragă. Totul era mult prea copleșitor. El era copleșitor.

S-a încruntat când aceasta s-a dat în spate, dar i-a răspuns cu răbdare cu o voce slabă și liniștitoare:

– Mă numesc Apollo Acadian.

Evangeline a așteptat să-și amintească sau să simtă măcar ceva. Avea nevoie de ceva familiar, de ceva de care să se agațe

pentru a nu se prăbuși din nou, iar Apollo o privea de parcă el voia să fie acel ceva. Nu se mai uitase nimeni niciodată atât de intens la ea.

Îi amintea de un erou din basme. Cu umeri lați, cu un maxilar șlefuit, ochi întunecați pătrunzători și haine prețioase ce îi dădeau un aer de bunăstare care te ducea cu gândul la cufere cu comori și castele. Purta o haină vișinie cu guler înalt, cu manșetele și cu umerii acoperiți de broderii aurite somptuoase. Pe dedesubt purta un fel de tunică – sau cel puțin așa credea că se numește. Acasă, în Valanda, bărbații se îmbrăcau diferit.

Dar cu siguranță nu se mai afla acolo. Gândul a făcut-o să se panicheze și a răbufnit.

– Cum am ajuns aici? Cum ne-am cunoscut? De ce nu-mi aduc aminte de tine?

– Amintirile ți-au fost furate de cineva care încearcă să ne despartă.

O strălucire s-a aprins în ochii căprui ai lui Apollo, deși nu-și dădea seama dacă de furie sau durere.

Evangeline și-ar fi dorit să și-l aducă aminte. Dar cu cât încerca mai mult, cu atât se simțea mai rău. O durea capul și simțea un gol în piept, ca și cum nu și-ar fi pierdut doar amintirile. Pentru o secundă, agonia fu atât de profundă și brutală, că Evangeline încercă să-și simtă inima, așteptându-se cumva să găsească în locul ei o gaură crestată. Dar nu era nicio rană. Inima ei era încă acolo, o auzea cum bate. Totuși, pentru o clipă devastatoare, Evangeline își imaginează că nu ar fi trebuit să bată, că inima ei ar fi trebuit să fie la fel de distrusă precum se simțea.

Apoi avu nu un sentiment, ci un gând – brusc și fragmentat.

Trebuia să spună ceva important cuiva.

Evangeline nu-și amintea despre ce era vorba, dar se simțea de parcă întreaga ei lume depindea de acest lucru pe care

trebuia să-l împărtășească. Simplul gând îi făcea sângele să clo-cotească. A încercat să-și amintească ce era acest *ceva* și cui tre-buia să i-l spună – oare acestui Apollo?

Oare de asta îi fuseseră furate amintirile?

– De ce încearcă cineva să ne despartă? a întrebat Evangeline.

E posibil să fi pus mai multe întrebări. E posibil să mai fi întrebat o dată cum s-au cunoscut și de cât timp erau căsăto-riți, dar Apollo părea brusc emoționat.

A aruncat o privire peste umărul lui Evangeline înainte să spună încet:

– E complicat.

Aceasta i-a urmărit privirea către ușa stranie din lemn lângă care se ghemuise. De fiecare parte a ușii erau doi îngeri război-nici, deși păreau prea vii pentru niște statui de piatră. Aripile lor erau întinse și stropite cu sânge uscat. Când le vedea, simțea un alt nod în piept, ca și cum corpul ei încă își amintea, deși min-tea ei uitase.

– Știi ce s-a întâmplat aici? a întrebat ea.

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui Apollo exprimă ceva ce părea a fi vinovăție, dar care putea fi doar tristețe.

– Îți promit, îți voi răspunde la fiecare întrebare. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Trebuie să plecăm până se întoarce el.

– Cine e el?

– Răufăcătorul care ți-a șters toate amintirile.

Apollo a luat-o de mână și a ținut-o strâns pe măsură ce ieșeau din camera cu îngerii războinici.

Lumina cenușie a dimineții târzii se revărsa peste rafturile cu manuscrise legate cu funde și ciucuri. Părea că sunt într-o bibliotecă veche, deși cărțile arătau din ce în ce mai noi cu cât se afundau mai mult.

Podelele nu mai erau din piatră prăfuită, ci din marmură strălucitoare, tavanul era din ce în ce mai înalt, lumina era mai intensă, iar manuscrisele s-au transformat în volume legate în piele. Evangeline a încercat încă o dată să găsească ceva fami-liar în strălucirea dimineții târzii. Ceva care să o facă să-și amintească. Minteaa îi era mai limpede acum, dar nimic nu îi era familiar.

Era într-adevăr altundeva și părea că era aici de suficient de mult timp încât să cunoască eroi și răufăcători și să se afle în mijlocul conflictului dintre ei.

– Cine e el? a insistat. Cel care mi-a furat amintirile?

Pașii lui Apollo au șovăit. Dar apoi a continuat să meargă mai rapid ca până atunci.

– Promit, o să-ți spun totul, dar trebuie să plecăm de aici...

– O, Doamne! a exclamat cineva.

Evangeline s-a întors și a văzut o femeie într-o rochie albă ce stătea între rafturile cu cărți. Femeia – un fel de bibliote-cară, bănuia Evangeline – și-a acoperit gura cu mâna în timp ce se holba. Era surprinsă, avea ochii larg deschiși și privirea neclintită de la Apollo.

O altă bibliotecară a intrat în hol. Aceasta a icnit și imediat a leșinat, scăpând un teanc de cărți, în timp ce prima bibliote-cară a strigat:

– E un miracol!

Mai multe bibliotecare și cărțurari au venit și au început să strige lucruri similare.

Evangeline s-a întors spre Apollo pe măsură ce erau încon-jurați. Mai întâi de către bibliotecare, apoi de servitori și de curteni. În cele din urmă, de soldați masivi în armuri stră-lucitoare care veneau în grabă, fără îndoială din cauza zgomotului.

Camera avea cel puțin 12 metri înălțime, dar deodată se simțea mică și sufocantă pe măsură ce mai mulți oameni necunoscuți îi înconjurau.

– S-a întors...

– Trăiește...

– E un miracol! au spus toți în cor, cu voci smerite, cu lacrimi și roindu-le pe obraji.

Evangelina nu știa ce se întâmplă. Se simțea de parcă era martoră la ceva ce se întâmplă de obicei într-o biserică. E posibil să se fi căsătorit cu un sfânt?

Uitându-se la Apollo, a încercat să-și aducă aminte numele lui de familie. *Acadian*, asta îi spusese. Nu-și amintea nicio poveste despre un anume Apollo Acadian, dar cu siguranță existau povești. Când l-a cunoscut, și-a imaginat că era un fel de erou, dar mulțimea se uita la el de parcă era chiar mai mult.

– Cine ești? a șoptit Evangelina.

Apollo i-a luat mâna și i-a sărutat degetele, ceea ce a făcut-o să simtă un fior.

– Eu sunt cel care nu va lăsa pe nimeni să te mai rănească vreodată.

Câțiva oameni din apropiere au oftat când au auzit.

Apoi Apollo și-a ridicat mâna către mulțimea ce fremăta, gest ce însemna *Liniște!*

Deodată s-a făcut tăcere. Unii oameni au îngenuncheat.

Era straniu să vezi atâția oameni făcând liniște atât de repede – nici nu păreau că respiră în timp ce vocea lui Apollo răsuna.

– Știu că unora dintre voi vă este greu să credeți. Dar este real. Trăiesc. Când ieșiți din această cameră, spuneți tuturor că Prințul Apollo a murit și că a trecut prin Iad ca să se întoarcă.

Prinț. Evangelina abia a avut timp să proceseze cuvântul și tot ce a urmat – de îndată ce Apollo a vorbit, i-a dat drumul la mână și și-a scos tunica din catifea, și mai apoi bluza din in.

Unii au oftat, inclusiv Evangelina.

Pieptul lui Apollo era fără cusur, fin și cu mușchi sculptați, iar deasupra inimii sale avea un tatuaj vibrant, cu două săbii ce formau o inimă și cu un nume în mijloc: *Evangelina*.

Până atunci, totul păruse un vis urât din care era posibil să se fi trezit. Dar numele ei pe pieptul lui părea permanent într-un fel în care cuvintele sale nu păruseră. Nu era un străin. O știa suficient de bine încât să-și tatueze numele ei deasupra inimii.

El s-a întors și a lăsat să se vadă o altă priveliște care nu a șocat-o doar pe ea, ci întreaga mulțime. Spatele puternic și mândru al lui Apollo era acoperit de o pânză de cicatrici adânci.

– Semnele astea sunt prețul plătit ca să mă întorc, a urlat acesta. Când spun că am trecut prin Iad, chiar asta înseamnă. Dar a trebuit să mă întorc. A trebuit să îndrept greșelile făcute cât timp am fost plecat. Știu că mulți dintre voi cred că fratele meu Tiberius m-a ucis, dar nu a fost el.

Mulțimea șoptea uluită.

– Am fost otrăvit de un bărbat pe care-l credeam prieten, a răcnit Apollo. Lordul Jacks este bărbatul care m-a ucis. Apoi i-a furat amintirile miresei mele, Evangelina. Nu voi avea liniște până când nu-l găsesc pe Jacks și până nu plătește cu viața pentru crimele sale!

Evangelina

Vocile răsunau printre rafturile cu cărți în timp ce biblioteca fremăta de zgomot. Soldați din gardă în armuri jurau că-l vor găsi pe ucigașul Lord Jacks, în timp ce curteni eleganți și cărturari învăluiți în mantii bogate aruncau întrebările ca niște săgeți.

- De cât timp sunteți în viață, Măreția Voastră?
- Cum ați reuși să vă întoarceți din Iad, Lordul nostru?
- De ce v-a furat Lordul Jacks amintirile?

Această întrebare, din partea unui curtean bătrân, îi era adresată lui Evangelina și era susținută de niște ochi mijii care o priveau cu neîncredere.

- Opriți-vă, a intervenit Apollo. Nu v-am spus despre ororile prin care a trecut soția mea pentru a o copleși cu întrebări la care nu poate răspunde. V-am împărtășit aceste lucruri pentru că vreau să mi-l aduceți pe Lordul Jacks, mort sau viu. Deși, în acest moment, aș prefera mort.

- Nu vă vom dezamăgi, au strigat soldații din gardă.

Cererile pentru dreptate și declarațiile de răzbunare împotriva Lordului Jacks au zguduit rafturile vechi ale bibliotecii și au răsunat în mintea lui Evangelina, copleșind-o.

Zgomotul, întrebările, avalanșa de fețe necunoscute, povestea lui Apollo care a trecut prin Iad.

S-au spus mai multe, dar cuvintele s-au transformat într-un zgomot surd.

Evangelina voia să se agațe de Apollo - era punctul ei de reper în noua realitate. Dar era totodată și un prinț puternic, ceea ce o făcea să simtă că era mai puțin al ei și mai degrabă al tuturor celorlalți. Îi era teamă să-l deranjeze cu întrebări, deși avea multe. Încă nu știa nici unde se află.

De unde stătea, Evangelina vedea o bucată din geamul oval care era parțial ascuns de rafturi. Fereastra era dintr-o sticlă de un albastru-pal și afară se vedeau brazi înalți bogați, ce păreau turnuri acoperite cu un strat pitoresc de zăpadă. Ninge rar în Valanda și niciodată atât de mult, de parcă lumea era un tort și zăpada, un strat de glazură albă delicioasă.

Cum observase mai devreme, și moda era diferită aici. Soldații gărzii arătau precum cavalerii din poveștile vechi și curtenii aveau o ținută formală similară cu cea a lui Apollo. Bărbații purtau tunici, în timp ce femeile aveau rochii lungi sofisticate din catifea, cu umerii goi și cu talie joasă, decorate cu cingători din brocart sau cu șiraguri de perle.

Evangelina nu mai văzuse oameni care să se îmbarce așa. Dar auzise povești.

Mama ei se născuse în Nordul Magnific și îi spusese lui Evangelina povești nenumărate despre acest ținut, basme ce îl făceau să pară cel mai fermecat loc din lume.

Din nefericire, Evangelina era departe de a fi fermecată.

Apollo i-a întâlnit privirea și apoi s-a îndepărtat de mulțimea din ce în ce mai puțin numeroasă ce îi înconjura. Oamenii plecau să răspândească vestea că Prințul Apollo se întorsese din morți. Și de ce nu ar face-o? Evangelina nu mai auzise niciodată